

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мангера Владислава Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
15 жовтня 2019 року
№ 272-3(II)/2019

Справа № 3-259/2019(5766/19)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Первомайського Олега Олексійовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мангера Владислава Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Мангер В. М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають пункту 8 частини другої

статті 129 Конституції України з урахуванням частини першої її статті 55 (є неконституційними), положення частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до частини третьої статті 309 Кодексу скарги на інші ухвали слідчого судді оскарженню не підлягають і заперечення проти них можуть бути подані під час підготовчого провадження в суді.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що положення частини третьої статті 309 Кодексу забороняють апеляційне оскарження ухвали слідчого судді, винесеної за наслідками розгляду клопотання про зміну запобіжного заходу, що суперечить положенням частини першої статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, а також, що оспорювані положення Кодексу не дають можливості оскаржити ухвалу слідчого судді, якою на підозрюваного покладено обов'язки, передбачені частиною п'ятою статті 194 Кодексу, а це суперечить положенням пунктів 3, 8 частини другої статті 129 Основного Закону України.

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності положень частини третьої статті 309 Кодексу, Мангер В.М. посилається на Конституцію України, Кодекс, рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення, ухвалені у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну

скаргу; у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (частина перша, пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону; Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (абзац перший частини першої, частина четверта статті 77).

У конституційній скарзі Мангер В.М. стверджує, що «пункт 8 частини другої статті 129 Конституції України встановлює, що однією із засад здійснення судочинства в Україні є забезпечення права на апеляційний перегляд справи. Тобто Конституція України визначає, що кожна справа може бути переглянута в апеляційному порядку, не передбачаючи можливості встановлення винятків.

Разом з тим поняття „перегляд справ“ не може розумітися у вузькому розумінні цього терміну – тобто, що переглянуті можуть бути лише цілісні справи, тобто виключно після того, як судом першої інстанції буде закінчено розгляд та постановлено рішення, яким будуть вирішені всі питання, які були поставлені в межах відповідного провадження».

Наводячи низку рішень Конституційного Суду України, суб'єкт права на конституційну скаргу наголошує, що „по сьогоднішній день Конституційний Суд України не виробив єдиного підходу стосовно перевірки того, чи відповідає обмеження права на апеляційне оскарження вимогам Конституції України“, та пропонує використати видозмінений до умов українського законодавства „тест“, запроваджений Верховним Судом Сполучених Штатів Америки, що дало б змогу Конституційному Суду України розкрити поняття

пропорційності в обмеженні прав і свобод людини під час обмеження права на апеляційне оскарження.

Отже, Мангер В.М., обґрунтовуючи неконституційність оспорюваних положень Кодексу, висловлює незгоду із законодавчим регулюванням процесу оскарження ухвали слідчого судді та формує власне бачення методики з'ясування, які ухвали суду можуть бути переглянуті в апеляційній інстанції, а які ні.

2.2. Відповідно до статті 151¹ Конституції України Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Зі змісту конституційної скарги випливає, що Мангер В.М. вважає порушенням його прав застосування судом положень частини третьої статті 309 Кодексу. При цьому він не обґрунтував, яким чином застосування цих норм Кодексу призвело до порушення його гарантованих Конституцією України прав.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мангера Владислава Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**